

Pivnice druhu zahradního není místem nijak psavecky inspirativním. Není to tichá hospůdka se zažloutlými záclonami, malými oblaky dýmu kroužícími satelitně ve zvláštní symbióze spolu s mouchami okolo větráku, u kterého máte za to, že by měl obojí spíše rozhánět.

Hostinský mezi vámi také tiše neproplouvá, nepokyvuje hlavou, že jako slyší a máte to tu za moment. Naopak. Za ošklivými plechovými krabicemi poskakuje uniformní skupinka brigádníků, z nichž vyniká snad pouze jeden. A to jen proto, že pod náplastmi, pokrývajících celou tvář, probleskují škrábance, jasně naznačující, že i on podlehl atmosféře festivalu a plně v souladu s jejím duchem si, ač zřejmě nedobrovolně, vyzkoušel roli krtka.

Přesto si během tří dnů, kdy procházíte kolem těchto nápojových obdob fast foodů povšimnete jistých zákonitostí, chcete-li, fází.

Kolem osmé ráno, pokud se vám tedy už tak časně povede proškrábnout oční víka, právě probíhá takzvaná fáze dojezdová. Vyznačuje se minimálním počtem jedinců, třímajících v rukou nástroj (záměrně neužívám výrazu muzikantů), a to nejčastěji ve složení jedenkrát kytara, dvě jakákoliv chřestidla, popřípadě šílenec s foukací harmonikou, přidávající se k produkci se svým jediným "géčkem" zásadně a pouze v případě, že zaslechne c-dur. To vše pozoruje cca. 15 tzv. pasivních posluchačů, tedy jedinců, kteří by se strašně rádi zvedli a odešli ulehnout. To se jim však z nejrůznějších důvodů nedaří. Nejpočetnější skupinku tvoří ti, jimž se nedostává sil, aby se zvedli a je jim trapné hodit obyč umakart. Další dumají nad tím, jak se ocitli v Náměšti, když ještě včera večer měli pocit, že dojezili do Českého Brodu na Rock for people. Poznáte je podle výkřiků typu: "A teď zmáčkni něco vod Supportů, vole...". Zbytku je pak všechno šumák.

Okolo hodiny deváté začíná fáze rozjezdová. Podobně jako vlaštovky předznamenávají jaro, zde jsou tyto suplovány prvními týpkami s ručníky kolem ramen, mířících k výkonu ranní hygieny. Rozeznáváme dva typy těchto hygieniků. První z nich míjejí stany hlavního sponzora festivalu s pohrdáním. Skupina druhá se pak zastavuje, nejistě se rozhlédne, a když zjistí, že není pozorována nikým ze známých či příbuzenstva, zamaskuje zubní kartáček, čnící z kapsičky a rozhoduje se operativně, že je zcela dostačující, pokud si tady jen "vykloktá". Usedají ke zdánlivě prázdným stolům a teprve následně zjišťují, že je-li volno nad stolem, situace pod stolem může být diametrálně odlišná.

Nastupuje fáze startovací. Objevují se rodinky. Typická je především taková, kdy kolem zasmušilého otce, hledícího do blba, a matky, upřeně ho sledující s výrazem říkajícím "o tom včerejšku si ještě promluvíme", pobíhají dvě až tři ratolesti v nejlepší náladě. Mezi stoly se začne proplétat paní s igelitovým pytlém. Dostává se do konfliktů s těmi, kteří až dosud nejevili pražádné známky života a, náhle procitnuvší, ji začnou přesvědčovat, že "tamten nedopítej půllitr, plnej vajglů, ještě budou"... Pánové přestávají svou potřebu za denního světla vykonávat v okruhu deseti metrů a přesouvají se způsobně k "tojtojkám"...

Nejdelší je pochopitelně fáze průběhová. V této se zde mívá, prolínají, seznamují a druží veškeré výše popsané skupinky. Nejtišší jsou ti před ještě několika hodinami nejaktivnější a onen otec, stále hledící do blba. Můžete si být jisti, že právě mezi nimi bude večer uzavřeno přátelství z nejtušších. Obsluha se začíná rozhýbávat a když přijede zásobovací vůz s hlavním nedostatkovým zbožím, tedy cigaretami, propuká nadšení. O kousek dál imitátor Václav Faltus s "čímsi dobrým" v ruce vykřikuje, že se musí krotit, neboť ho v této vlasti všichni znají. Jsem si jist, že ti v okruhu padesáti metrů ho budou znát zcela nepochybně.

Po deváté večer přichází zvolna fáze tzv. katarzní. Ženy odvádějí nejmladší ratolesti uložit ke spánku, muži se uvolňují. Děti starší jasně naznačují, že s rodiči je nuda a jejich skupinky se ve dvou hlavních stanech prostřídají podle toho, kde jejich zákonní zástupci setrvávají, respektive absentují. Najdou se i odvážlivci, snažící se o poněkud kvalitnější hudební doprovod. Brzy však pochopí, že snaha je zbytečná, ba nežádoucí. Jako by si sem lidé přišli právě od muziky odpočinout. Jakási slečna ke mně přijde se slovy "jééé, ty vypadáš střízlivě, vyfotil bys nás?". No jo, proč ne. Kdyby každou chvíli nevypadl ze záběru... Čas v družné zábavě rychle utíká a vše spěje obloukem k fázi dojezdové... hezké ráno...